

Béke Hír

Az Angyalföldi Szent László Plébánia lapja

Minden advent

Minden advent **kegyelem**: vétkem jóvátehetem.

Minden advent **vigalom**: Isten Úr a viharon!

Minden advent **érkezés**: Átölel egy drága kéz!

Minden advent **alkalom**: győzhetsz saját magadon!

Minden advent **ítélet**: így kellene - s így élek!

Minden advent **remegés**: Isten felé epedés!

Minden advent **ima is**: Uram, fogadj be ma is!

Minden advent **Szeretet**: Betlehembe vezetett,

Köszönd meg hát a csodát: a világ karácsonyát!

Ürögdi Ferenc

A tartalomból:

Elmélkedés • Mese • Vers • Közös élményeink
Szentek élete • Receptek • Hirdetés

Elmélkedés

Az öt legjobb karácsonyi ajándék gyerekeknek
Manapság az internet, a Facebook és az újságok tele vannak mindenféle karácsonyi listákkal és ajánlásokkal, hogy mik a legújabb kütyük, mit vegyünk a párunknak, szüleinknek, mi a legmenőbb ajándék az iskolások vagy a kamaszok között. A hétvégén leültem, és elgondolkoztam azon, mi az, aminek tényleg örülnének a gyerekeim.

Két dologra jöttem rá. Az egyik, hogy ne legyek álszent, az ajándékot kapni tényleg nagyon jó, főleg, ha rég áhított dologról van szó. A másik, hogy emellett vannak más fontos dolgok is, aminek a gyerekek örülnek. Hogy rájöjjenek, mik ezek, csak bele kellett képzelnem magam az ő helyükbe, és a gyerekek szemüvegén keresztül látni az ünnepi sürgés-forgást. Tehát mi az, amivel megajándékozhatjuk a gyerekeinket?

1. A csoda.

Néha szeretném visszakapni azt a képességet, aminek gyerekként még birtokában voltam: hinni a csodákban, átélni azokat. Ülök az autóban, kint havas táj suhan el mellettem, sötét van, de a házakból színes fények szűrődnek ki – úgy hittem, manók járnak a házakba a karácsonyfákra fényeket aggatni... Most nézem a gyerekeim, ahogy tátott szájjal bámulják a csillagszórót, és szeretném nyújtani a percet, hogy sokáig élvezhessék a csodát. Próbálj meg minél több ilyen alkalmat teremteni a gyerekednek: ne sürgesd őket, ne akarj mindent megmagyarázni, vagy értelmet találni neki! Nem kell semmilyen menetrendet tartani, vagy elvárásnak megfelelni. Inkább próbálj meg tanulni tőlük, és együtt élvezni a csodát: hátradőlni, és élveznia pillanatot.

2. Idő

A gyerekeidnek szükségük van rád. Persze, a családnak is, hogy készen legyen a halászlé, tiszta legyen a lakás, illatozzon a bejgli és az összes rokon ajándéka be legyen csomagolva, de a nagy sürgés-forgásban ne felejtsetd el, hogy a legfontosabb a gyereked számára, hogy együtt legyetek. Hogy veled legyen. Lassíts, lassíts, lassíts le és ülj a gyereked mellé! Élvezzétek együtt, ahogy a hulló hópelyheket figyeli, vagy arról elmélkedik, hogyan is kerül a karácsonyfa a szobába. Öleld meg, puszild meg és fordíts figyelmet rá! Ne rohanj át a decemberen, hanem próbáld meg észrevenni a csodát magad körül - hidd el, a gyereked sokat segít ebben!

3. Hagyomány

Kövessétek a már meglévő családi hagyományokat vagy teremtsetek újakat karácsonykor! Az életben semmi nem tökéletes, minden az örök változásról, fejlődésről szól, de a biztos pontok, mint a karácsonyi hagyományok, nagyon mélyen bevésődnek a gyerekek lelkébe. A későbbiekben – akárhova is veti a sors őket – biztos pontot jelentenek az életben. Nem kell nagy dolgokra gondolni: egy bizonyos dal, amit minden karácsonyeste elénekeltek, közös süteménykészítés, meseolvasás ilyesmi. Nálunk például minden karácsonyi vacsora végén annyi felé bontunk egy almát, ahányan vagyunk és mindenki kap egy szeletet belőle: ezzel jelképezve, hogy a család összetart és a jövő évben is számíthatunk egymásra. Pici gyerekkorom óta így teszünk, és remélem, a gyerekeim is továbbadják majd ezt a tradíciót.

4. Szabad kéz, az adakozás öröme

Milyen sokat hallottuk már, hogy ajándékot adni ugyanolyan jó, mint kapni. Ezt azóta még jobban átérzem, amióta gyerekeim vannak. Hányszor, de hányszor előfordult már, hogy bumfordi kis rajzokat, összeragasztott és kriksz-krakszokkal "díszített" alkotásokat kaptam a gyerekeimtől, csak azért, mert úgy érezték, adni szeretnének valamit. Mert örültek az őszinte örömömnak, a boldog reakciónak. Engedjétek, hogy alkossanak a gyerekek: bármit, amit készítenek, szívből készítik, még ha felnőtt szemmel nem is lehet felismerni az alkotást. Ne törődjétek a rendtelenséggel és a rengeteg földön heverő papírfecnyel. Ugyanígy: ha ők akarják díszíteni a karácsonyfát, hát díszítsék ők – anélkül, hogy utána te, mint felnőtt kijavítanád, tökéletesítenéd. Az a fa úgy bájos, csodaszép és tökéletes, ahogy a gyerekek megálmodták és a gyerekezedek feldíszítették. Ne a tökéletesre, hanem az őszintére törekedj!

5. Te

Hidd el, a legnagyobb ajándék TE vagy a gyerekednek. Amikor csak rá figyelsz, ha a telefont nem veszed fel, és nem kell kétpercenként felállnod a játékasztaltól, hogy bekukkants a sütőbe, kész-e már a bejgli. Légy együtt a gyerekeddel, és játszatok azt, amit ő szeretne! Olvasni? Sakkozni? Babázni? Bármi, ami az ő kis lelkének jól esik – vegyél benne részt! Ezzel nem csak az ő napját aranyozod be, de észre fogod venni, hogy te is mekkora ajándékot kapsz a gyerekedtől: bepillantást nyerhetsz a lelki világába, megnyílnak neked, mesélhet magáról, az álmairól, a vágyairól.

Öt ajándék, ami nem kerül semmibe.

Öt ajándék, ami felejtethetetlen a gyerek számára.

Ne felejtsetd: lassíts le, lassulj le, élvezd a pillanatot, élvezd az együttlétet a szeretteddel és próbáld meg te is megtalálni a csodát a karácsonyban!

Boldog karácsonyt nektek!

Dudás Imelda

6 gyermekes anyuka, hitoktató, közösségvezető
Rákoscaba Nepomuki Szent János főplébániatemplom

Kicsit kiegészítve a fenti gondolatokat saját tapasztalattal:

1. A csoda tényleg létezik, és engedni kell, hogy megtörténjen, de csak úgy tud megtörténni, ha mi is hiszünk benne. Ha szeretnénk a gyermekeinkben is ezt a hitet megszületni látni, vegyük észre, hogy hányszor történt már csoda életünkben. Hányszor kaptuk meg pont azt az ajándékot, amire szerettünk vágyott, hányszor volt éppen annyi forintunk, amennyibe egy ajándék került, vagy mégis össze tudtuk gyűjteni rá a szükségést. Hányszor volt, hogy valakitől kaptunk olyan dolgot, amire vágytunk, ami örömet okozott...Emlékezzünk ezekre családi körben, erősítsük ez által a hitünket. Engedni kell kérni az Istentől, és megkapni tőle mindazt, amit ad. Nézzünk vissza az életünkbe, ténylegesen mit nem kaptunk meg, amit Tőle kértünk, amit mertünk Tőle kérni? Tegyük olyanná az ünnepet, ahol sok csoda történik általunk, mert nem vagyunk más ilyenkor, mint a karácsonyi angyalok keze, szája, szíve....

2. Az idő mára már érték és ajándék lehet, de nem csak másnak, nem csak szereteteinknek ajándékozhatunk időt, hanem magunknak is. Advent csöndes, gyertyafényes estéin ülünk le egy meleg teával a kezünkben, vegyük elő egy-egy szép költeményt, imát, egy-egy megható novellát, és saját magunknak is adjunk időt, hogy töltekezzünk, hogy lelkünk szépüljön, fényesedjen és átragyoghasson belőle mások felé is a karácsony fénye, a szeretet. Ez nem több, mint negyed óra, 20 perc, de átvarázsolja a hétköznapi terhek közepette megporosodott lelkünket, és erőt ad a környezetünk szépítéséhez, gyermekeink neveléséhez, a munkához, a sütéshez, főzéshez, takarításhoz, barkácsoláshoz, vásárláshoz....

4. Az adakozás öröme nem lehet elég korán kezdeni a nevelést. Nálunk a plébánián is lehetőség van arra, hogy a gyerekeinkkel megismertessük, hogy milyen jó tenni, adni, örömet szerezni másoknak, még idegeneknek is. Az adventi koszorúkészítés, melynek bevétele a szegények karácsonyát gazdagítja, az élelmiszercsomagok összeállítása, majd kiosztása, a szép műsor összeállítása, egy vers olvasása, novella elmondása, egy ének, egy dallam megszólaltatása hangszeren, s a hála, amit ezért kapnak gyermekeink egész életükben ragyogó emlék marad. S szeretnénk, ha tudná mindenki, hogy van lehetőség még egész kicsi babákkal is 24-én - minden otthoni feladatot félretéve - elindulni egy kórház rehabilitációs részlegébe, és karácsonyi hangulatot teremteni az ott szenvedő betegek számára. Lehet rájuk angyalkajelmezni adni, végigjárni, végigénekelni a kórtermeket, mosolyt, meghatott könnyeket csalni a betegek szemébe, megérezni a hálát, hogy valaki gondolt rájuk is, és kizökkenti őket is a betegség egyhangú nyomása alól. Egy idős betegnek egy ragyogó gyermek látványa is lehet gyógyszer, a szív gyógyszere...Erre az alkalomra 24-én délután - 12 órakor - találkozzunk a templom bejárata előtt. Bárkit szeretettel várunk!

A szerkesztőség

Ha házamat fenyőágakkal, gyertyákkal, égőkkel és csilingelő harangocskákkal díszítem fel, de a családom felé nincs bennem szeretet, nem vagyok egyéb, mint díszletrendező.

Ha a konyhában fáradozom, karácsonyi süteményeket sütök kilószámra, ízletes ételeket főzök és az evéshez csodálatosan megterített asztalt készítek elő, de a családom felé nincs bennem szeretet, nem vagyok egyéb, mint szakácsnő.

Ha a szegénykonyhán segédkezem, az öregek otthonában karácsonyi énekeket éneklek, és minden vagyonomat segélyként elajándékozom, de a családom felé nincs bennem szeretet, mindez semmit nem használ nekem.

Ha a karácsonyfát csillogó angyalkákkal és horgolt hópelyhekkal díszítem fel, ezernyi ünnepen veszek részt, a templomi kórusban énekelek, de Jézus Krisztus nincs a szívemben, akkor nem értettem meg, miről is szól a karácsony.

A **szeretet** félbeszakítja a sütést, hogy a gyermekét megölelje.

A **szeretet** hagyja a lakásdíszítést és megcsókolja a házastársát.

A **szeretet** barátságos az időszüke ellenére is.

A **szeretet** nem irigyel másokat házukért, amiben jól kiválasztott karácsonyi porcelán és odaillő asztalterítő van.

A **szeretet** nem kiált rá a gyerekekre, hogy menjenek már az útból, hanem hálás érte, hogy vannak és útban tudnak lenni.

A **szeretet** nem csak azoknak ad, akiktől kap is valamit, hanem örömmel ajándékozza meg épp azokat, akik ezt nem tudják viszonzni.

A **szeretet** mindent elvisel, mindent hisz, mindent remél, mindent eltűr. A szeretet soha el nem múlik.

A videojátékok tönkremennek, a gyöngysorok elvesznek, a számítógépek elavulnak. **De a szeretet ajándéka megmarad.**

ADVENTI GYERTYA SZÍNEI

Advent első vasárnapja

Időpontja évről évre változik, Szent András napjához (december 1.) legközelebb eső vasárnapon ünnepeljük. Színe a lila: a templomi terítő lila, a szertartáson a pap lila miseruhát vagy stólat visel, illetve az adventi koszorún elsőnek meggyulladó gyertya színe is lila.

Advent második vasárnapja

Színe hasonlóképpen a lila. Az advent mellett a nagyböjti időszaknak is lila az ünnepi színe az egyházi liturgiában. Számos helyen a karácsonyt megelőző hetekben a lilát kézzel helyettesítik, hogy a két ünnepet megkülönböztessék egymástól.

Advent harmadik vasárnapja

Gaudete (örvendjete!) vasárnap kiemelkedik a többi közül, advent második felének kezdetét jelzi. Színe a rózsaszín, amely az örömet szimbolizálja.

Advent negyedik vasárnapja

Színe a bűnbánatot kifejező lila. Az adventi koszorún mind a négy gyertya egyszerre ég ezen a napon.

ADVENTI GYERTYÁK JELENTÉSE

Az első adventi gyertya jelentése

Az első gyertya meggyújtásakor végiggondolhatjuk azokat a próféciákat, amik a Messiás eljövételét előre meghirdették. Isten annyira szeret minket, hogy már jóval a születésünk előtt gondja volt ránk. Jézus bennünket helyettesítő áldozatát előre hirdették a próféták. Hangzik ma is, utólag ez az örömhír: hogy úgy szereti Isten a világot, hogy Egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen (János evangéliuma, 3. fejezet).

A második adventi gyertya jelentése

A második gyertya arra emlékeztet minket, ahogy az angyal hírül adta Máriának, majd Józsefnek is az örömhírt, hogy ők nevelhetik fel Isten Fiát, Jézust.

A harmadik adventi gyertya jelentése

A harmadik héten, amikor felgyulladnak immár három gyertya lángjai, arra a világosságra gondolhatunk, ami a pásztorokat is megvilágította. Eljött a világ világossága, és a sötétségből szabadulást hozott mindannyiunknak.

A negyedik adventi gyertya jelentése

Amikor pedig a negyedik gyertya lángja is felragyog, eszünkbe juthat a napkeleti bölcseket vezető betlehemi csillag ragyogása. Ha tehát már mindegyik gyertya ég, ez azt jelenti, hogy elérkezett a karácsony: boldogan ünnepelhetjük Jézus Krisztus születését, a nekünk adott végtelen Szeretetet.

Ünnepi nyalánkság**MÉZESKALÁCS**

E desszert elkészítésekor a gyerekek is próbára tehetik magukat.

Tésztát nyújthatnak, különböző kiszúrókkal formázhatják, és a kész süteményt összetapaszthatják a töltelékkel. Nincs is ennél jobb családi móka!

Hozzávalók 4 személyre:

25 dkg liszt,
3 evőkanál kakaó,
1 teáskanál sütőpor,
15 dkg cukor,
12,5 dkg vaj,
1 tojás,
1 evőkanál víz

1. Az alkotóelemeket alaposan összegyúrjuk.
2. 3-4 mm vastagra kinyújtjuk, és jöhet a formázás: csillag, fenyőfa, holdacska és egyéb alakú kiszúróval. Előmelegített sütőben megsütjük.
3. Közben elkészítjük a töltelékét. Én a vörösfonya lekvár és baracklekvár keverékét ajánlom. Ezután lehet ragasztgatni a tésztákat.

ASZALT GYÜMÖLCSÖS DIÓS GOLYÓ

Praktikus, gyorsan elkészül, és a konyha sem szenved maradandó károkat.

Hozzávalók 4 személyre:

10 dkg aszalt gyümölcs
(barack, áfonya, kevés szilva),
10 dkg dióbél,
15 dkg cukor,
2 evőkanál narancslikőr,
csipet szerecsendió
Az összetevőket turmixgépben kézzel formázhatóvá aprítjuk.
Vajaz kézzel golyókat formázunk. Cukorba forgatjuk és egy éjszakára hűtőbe tesszük.

Közös élményeink**ERZSÉBET NAP**

Nov. 22-én ünnepeltük a Karitászt védőszentjének, Szent Erzsébetnek napját. Ebből az alkalomból plébániánk rászoruló (beteg, idős, magányos, rászoruló...) híveinek tartottunk egy szép délutánt. Tibor atya a betegek szentségére való felkészítése után fiataljaink előadtak egy szép irodalmi és zenei összeállítást a meghívottaknak.

Zenei szolgálatot teljesített: Horváth Bence, Rajkai Bernadett, Rajkai Eszter, Rajkai Zsófi, Tóth Zsuzska, Tóth Sebestyén, Dénes Laura, Rajkainé Magyar Katalin.

Irodalmi szolgálatot teljesített: Rajkai Kriszti, Rajkai Zsófi, Rajkai Bernadett, Rajkai Eszter, Izsó Lili, Izsó Márk.

A karitászt munkatársak, a meghívott vendégek, papjaink nevében hálás köszönet a munkájukért, részvételükért, és ügyességükért!

November 29-én készítettük a lelkes fiatalokkal és szülőkkel az adventi koszorúkat. Idén 120 db mestermű született a szorgos és ügyes kezek által. Kicsik és nagyok is nagy örömmel és kreativitással munkálkodtak azon, hogy az egyház adventi színeivel készített alkotásokat természetes kiegészítőkkal szemnek, és orrnak - fahéj, narancs... - is kedveskedjenek. Nagyon reméljük, hogy akik otthonukba vitték ezeket a szép koszorúkat sok meghitt, gyertyafényes estét és imát tudnak általuk teremteni a karácsonyi szent ünnepig.

Hálás köszönet minden szorgos kéznek, és mindazoknak, akik megvásárol-

ták a koszorúkat, és ezzel támogatták a karitás élelmiszersomagok összeállításának lehetőségét!

Szerkesztőségünkbe érkezett olvasói levél, boldogan adjuk közre:

KÖSZÖNJÜK NEKTEK, FIATALOK!

Sokszor találkoztam olyan véleménnyel, hogy a plébániához kötődő fiatalok nem elég aktívak, „nem csinálnak semmit”. Azért írom ezt a levelet, hogy szorgos fiataljainkra irányítsam a figyelmet.

Minden évben a legtöbb diák részt vesz a templomtakarításon. Az időseket a fiatalok Erzsébet – napi előadása lepi meg, a családokat a fiatalok négy héten át (a hideg templomban) próbált pásztorjátéka melegíti fel a karácsony estéjén. Az elhagyott betegeket a kórházban a fiatalok éneklése hangolja az ünnepre. Az adventi koszorúk bevételéből emeljük a rászorulókat megsegítésére szánt összeget. A kiló-akció és javainak porciózása karitás-aktivisták mellett a fiatalok érdeme is. Nem szóltam még az előcsarnok plakátjairól, a rajzversenyéről, a fotó-dokumentálásról, a gitárkórusról, az agapéről, a honlap-karbantartásról... Évekkel ezelőtt a fiatalok segítségével festettük ki az egyik hittantermet és a sekrestyét.

Hálás szívvel gondolunk és számítunk rátok a jövőben is!

ISTEN ÁLDJON MEG TITEKET!

Dénes család

KEDVES TESTVÉREK!

Mint a karácsonyi misztérium-játékok szervezője, szeretném egy kicsit megismertetni minden kedves olvasóval, hogy a templomunk immár hagyományos színdarabjainak mi is a története, honnan indult ez a fajta „műfaj”, ami a nálunk immáron évtizedek óta meghonosodott.

Két úton indul a történet, és talán nem untatom vele az olvasókat, ha mindkét szál „teremtéstörténetét” megosztom.

Amikor még - több mint 20 éve, kimondani is sok - nagyon fiatal feleség és anyuka voltam, akkor kezdett a mi kis családnak Dezsőházi Gyuri atya kezdeményezésére kórházba látogatni, ahova kicsi karácsonyi hangulatot vittünk be a szegény betegeknek, akiknek vagy nem volt hova hazamenni, vagy olyan súlyos betegek voltak, hogy nem mehettek haza az ünnepekre.

És ebben az időben alakult kia templomunkban az a kezdeményezés is, hogy élelmiszersomagokat kezdtük osztani a rászorulóknak, s akik nem tudtak eljönni érte a templomba, azoknak házhoz vittük. (Erről már korábbi cikkekben megemlékeztünk.)

Valami már abban a régi szép időben is mocoroghatott bennem, mert ezekre az alkalmakra kicsi gyerekeimet, akik sorra születtek - 1987-től évente -, angyalának öltöttem, mivel még önállóan nem tudtak verset mondani, s amiktől a kedves idősebbek nagyon meg voltak hatva.

Aztán amikor már három gyermekem kicsit nagyobb lett, és képesek voltak a tanulásra, akkor otthon készítettünk bábozat, és én próbáltam felkészíteni a

gyerekeimet, hogy adjuk elő otthon karácsonyra az édesapjuknak a misztérium-játékot a bábokkal. No, ebből a meghitt születéstörténetből némi szenvedéstörténet keveredett, mert az én aranyos kicsikéim, amint meglátták a karácsonyfát, és az alatta levő ajándékokat, egyáltalán nem akartak semmiféle történetet előadni az apukájuknak, és nyivákolások, nyöszörgések, és háritások után én is feladtam a küzdelmet. Megmutattam apukának a bábokat, és inkább a gyerekek játékában gyönyörködtünk, nem egy jelenetben... Rendezői vénám itt, ezen a ponton torpant meg egy időre, míg nem:

Később, ahogy nőttek a gyerekek már a kórházba és a csomagkihordásra Máriának, Szent Józsefnek, és angyaloknak öltöztetve vittem őket, és ezek a kis jelmezek többet értek, mint az általam - gyermekeimtől rám háritott - dalolt kis karácsonyi ének, vers, köszöntő. De még ez sem a beteljesedett jelmeztervezői karrier csúcsa, hiszen:

Így teltek, múltak az évek, és egy alkalommal, amikor egy kerekasztal-beszélgetés közben több nagyon lelkes házaspár úgy érezte, hogy jó lenne a mi kis plébániánk programjait igényesebbé, tartalmasabbá tenni - többek között - elhatározta, hogy mi lenne, ha nem a gyerekek adnák elő szent este a misztériumjátékot, hanem mi felnőttek, szülők adnánk elő a gyerekeinknek valami tanulságos történetet, mesét....

És így lett. Abban az időben én még csak lelkes szurkoló voltam a háttérből, és engedtem, hogy a férjem szerepeljen ezekben az egyre nagyobb sikert aratott kis darabokban, melynek forgatókönyvét sem én írtam még, és jelen sem tudtam lenni az éppen aktuális legkisebb gyermekem szoptatása, ellátása miatt, de igazán lelkesített a dolog. S most a boldog beteljesedéshez közeledve:

Aztán valahogy egy alkalommal a forgatókönyvíróknak egyre több elfoglaltsága adódott a magánéletében, és rám maradt a feladat a forgatókönyvírás terén, s valahogy úgy alakult, hogy a rendezést is megkaptam kedves kihívásként.

Mára már kb. 20 ilyen darabot tudhatok magam mögött, mert minden évben külön kis színmű készült egyrészt a karitás csoport karácsonyi ünnepségére (december 23-ára), fiatalok és gyerekek előadásában - hogy ők se maradjanak ki a jóból -, valamint szentestére, ezúttal főleg felnőttek, és azok tehetséges, lelkes gyermekeinek szereplésével.

Hihetetlen, hogy ez a kis színjátszó csapat, aki évről évre készül erre a nagyon szép ünnepre, milyen áldozattal, lelkesedéssel, türelemmel, és tűréssel bír - gondolok itt a hideg templomban való, és sok esetben éjszakába nyúló próbák sorára. Tanulják az általam megírt hosszú párbeszédeteket, a mozgásokat a színpadon, elviselik az előadáson a lenge öltözetet, pedig a templom akkor is fagyos hideg... botladoznak az összetákolt díszletek között...

Nem tudok elég hálás lenni nekik mindezért!

DE! Semmit nem érne az ő munkájuk, tehetségük, lelkesedésük, ha nem tapasztalnánk, hogy évről évre egyre több kedves hívó testvérünk vállalja, hogy otthon hagyva csapatot papot talán nem....., és eljön, hogy megnézze ezt a kis amatőr színjátszó csoportot, és elfogadja azokat a perceket, melyeket ez a közös élmény jelent - reméljük, hogy nézők nevében is így fogalmazhatok.

Nagyon köszönöm mindenki részvételét, aki elhagyja a meghitt, kedves, karácsonyi pompában díszelgő, ünnepi illatokkal terhes, meleg otthonát, és eljön ezen a délutánon a templomba, hogy mi előadhassuk neki és családjának azt a történetet, mellyel szeretnénk mi is emelni az ünnep hangulatát, együtt örvendezni a Születettnek, a Születettel - mert ez is a szeretet egy kiváló eseménye és példája -, akinek ezzel okozhatjuk a legszebb szülinapi ajándékot.

Idén a Tizenkét hónap c. mesejátékot „térítettük” meg valamelyest, hogy előadható legyen karácsony szent estéjén, és ezzel a kis mesével szeretnénk nagyon boldog, meghitt pillanatot szerezni kicsinek és nagynak, aki megtisztelti előadásunkat, melyet idén is nagy lelkesedéssel, igyekezettel és örömmel adjuk át 24-én 3 órai kezdettel.

És amikor a kis csapat, aki előadja ezeket a történeteket, és a darab végén „kiráncigál” engem a „színpadra”, hogy fogadjam el a tapsot, mint rendező, forgatókönyvíró, díszlet és jelmeztervező - mindezek igen nagyképpen megjelölve -, én nagyon zavarban vagyok, mert azt gondolom, hogy a taps, a siker csak az övék, és azoknak kell, hogy szóljon, akik ott jelen vannak. A testvéri közösségnek, a szeretet erejének, és az összetartozásnak, annak a hitnek az összetartásában, hogy valami nagy csoda jött a világba, A SZERETET, ami az elmúlt, a jelen, és a jövő karácsonya-it megvilágosítja. Szívem szerint én tapsolnék a legerősebben mindezt, és mindenkiért, és azt kérem, hogy ezen a karácsonyon ezért is szóljon a taps azoknak az örömeiből, akik idén is megosztják velünk azokat a perceket, amelyeket ezen az alkalmon együtt élhetünk át.

Szolnoki Vica

Szentek (boldogok) élete

SZENT FRANCISKA

december 12.

Dijon, 1572. január 28. +Moulins, 1641. december 13.

A francia parlament elnökének, BénigneFrémyot grófnak és Marguerite de Berbisey asszonynak a házasságából három gyermek született: egy Marguerite nevű kislány, 1572-ben Jeanne (Franciska) és tizenhét hónappal utána egy André nevű kisfiú, akiből később Bourges városának érseke lett. A család mélyen vallásos volt, s az apa magas tisztsége következtében gazdagok is voltak. Marguerite asszony azonban a harmadik gyermek szülése közben meghalt.

1592. december 29-én apja férjhez adta őt Christophe de RabutinChantal báróhoz. A házasságuk boldog volt. Eleinte egy tönkrement birtokon kellett berendezkedniük és szűkösen éltek, hamarosan azonban rendbe hozták a birtokot, és Franciskának már nem is hiányzott a nagyvárosi társaság. Hat gyermeket szült, akik közül négyet fölnevelt.

Egy 16. századi festő a reneszánsz kor feszes díszruhájában, magas csipkegalérban, nyakában sokszoros gyöngyfüzérrel és gyűrűkkel ékes kezében kendővel ábrázolta Franciskát, aki akkor fiatal grófnő volt. Arcát magasra tornyozott, barna haj keretezte, s nagy, sötét szemek uralták, amelyek elgondolkodva néztek a távol-

ba. Amikor ez a festmény készült, még alig lehetett sejteni, hogy ez a szalonokban feltűnést keltő fiatal hölgy -- a majd nagyszerű feleség, háziasszony és édesanya -- misztikus kegyelmek hordozója lesz.

A Bourbilli kastélyban gondtalan életű Johanna-Franciska -- mondják a krónikások -- nagy odaadással szolgálta a szegényeket. Saját kezűleg készített számukra ételt. Az egyik ínséges esztendőben új ajtót vágatott a kastély falán, hogy a szegényeknek ne kelljen egy kapunál tolonganiuk. Mivel azonban az ő életára sem volt kifogyhatatlan, Isten csodával jelezte, mennyire kedves előtte Franciska jótékonyága: amikor a hombárokból kifogyott a gabona, éppen úgy, mint egykor a száreptai özvegy, hónapokon át ő is egy csodálatos módon ki nem apadó hombárból vette elő a lisztet és sütötte a kenyeret az éhezőknek.

A bárónő Monthelonban az egész vidék betegeinek orvosa, gyógyszerésze és betegápolója lett. Nagy gyógyszerraktára volt, amelyben példás rendet tartott, és bárki ingyen kaphatott tőle segítséget. Ha egy ház rendjét dicsérni akarták a környéken, csak azt mondták: „Olyan rend van itt, mint Chantal bárónő gyógyszer-tárában!”

1601 októberében, két héttel utolsó gyermekük születése után azonban elvesztette a férjét. Vadászat közben Chantal báró egyik barátjának fegyvere véletlenül elsült, a báró halálos sebet kapott, s egy héttel később belehalt sérülésébe. Franciska számára súlyos csapás volt férje elvesztése. Nehéz óráiban hitbéli kísértései is támadtak, de végül is ez a csapás vitte egészen közel Istenhez. Addig is jámbor és istenfélő volt, de attól fogva sokkal mélyebb lelki életet élt. Teljes szívvel az imádságnak és a vezeklésnek adta át magát, s közben olyan belső próbatéteken ment keresztül, amelyek a misztikus ajándékok befogadásához készítik föl, tisztítják meg a lelket.

Sokszor megfordult Dijonban, s 1604. március 5-én itt látta meg először Szalézi Ferencet, aki éppen nagybőjti beszédet tartott a Sainte-Chapelle-ban.

A jövőjét tekintve Franciska bizonytalanságban élt: határozott vonzódást érzett a szerzetesi életre, anélkül azonban, hogy választani tudott volna egy meghatározott rendet. 1607 húsvétján Szalézi Ferenc püspök Annecyben föltárta előtte a tervét: egy női rendet akar alapítani, amelyben a nővérek klauzúra nélkül élnek, s melybe beteg és öreg nők is kérhetik fölvetelüket. A későbbi Vizitációs apácáknak nevezett rend tervét vázolta előtte, és Franciska boldogan fogadta ezt a tervet. Anyai kötelezettségei azonban egyelőre a szűkebb családjához kötötték. Végül 1609 októberében Szalézi Ferenc öccse, Thorens báró feleségül vette Franciska legidősebb lányát, Maria-Aimeét. Ekkor már gondolhatott arra, hogy visszavonul a világtól. 1610. március 19-én búcsút vett Dijontól, ott hagyván atyját és Celse-Bénigne nevű fiát (kinek leánya lett később a híres de Sévigné márkiné). Annecyben néhány társnője várta, és június 6-án egy egyszerű, tóparti házban megalapították a Vizitációs nővérek társaságát.

E társaság lelkületét kétségtelenül Szalézi Szent Ferenc formálta ki személyes varázsával és beszédeivel, de Franciska szerepe legalább ilyen fontos volt. Úgy tűnik, elsősorban neki köszönhető a rend misztikus jellege, amely az első időkben az egész társaságra meghatározó erővel hatott. Fő tevékenységük eleinte az új házak

alapítását jelentette; amikor Franciska meghalt, már negyvenegy házuk volt. A lyoni alapítás 1615-ben a szabályzat megváltoztatásához vezetett. Addig ugyanis az eredeti elgondolásnak megfelelően, a vizitációs nővérek házaiban nem volt klauzúra, tehát a nővérek szabadon járhattak ki a városba és segíthették a rászorulókat. A lyoni érsek, de Marquemont azonban rájuk kényszerítette, hogy mint a többi apácák, ők is klauzúrában éljenek. E módosításnál Franciska sokkal kisebb ellenállást tanúsított, mint Ferenc püspök, de ezek után is ő maradt a legnagyobb támasza.

Franciska és Szalézi Szent Ferenc között bensőséges, mély lelki barátság alakult ki. Franciska mintegy kétezeröt száz levelet kapott Ferenc püspöktől. E levelekben nemcsak a püspök finomsága, hanem vidám és humoros jámborsága is megnyilvánult. Egyik levelében így írt: „Megmondtam önnek, és most újra írásba adom: semmiféle különleges, nyugtalan, szomorú vagy zsémbes jámborságot nem akarok, hanem csak olyat, amely szelíd, jóságos, kedves és barátságos. Egyszóval szabad és vidám lelkületet kívánok, amely kedves Isten és az emberek előtt egyaránt... Ha hibát követek el, inkább akarok hibázni a túlzott szelídséggel, mint a túlzó szigorral.” Franciska azt válaszolta rá, hogy a tanácsot szívesen megfogadja, majd ő is küld egy tanácsot a püspöknek: nézzen utána, hogy éveinek növekvő száma nem tette-e kissé zsugorivá, azaz ad-e a testének elegendő alvást és eledelt?

1616-tól azonban a püspök úgy látta jónak, hogy egyre ritkábban találkozzanak. Franciska emiatt sokat szenvedett, és nagy veszteségnek érezte a szent püspök 1622-ben bekövetkezett halálát is. Szerető gondossággal ápolta lelkivezetője emlékeztét, és sokat tett azért, hogy a művei megjelenhessenek.

Franciska mindazon a nehézségen, amelyet az új alapítások jelentettek, szinte páratlan éleslátással és határozottsággal lett úrrá. Mivel az egyes házak egymástól függetlenek voltak, az ő személye jelentette számukra az egyetlen összekötő szálát, bár sohasem tekintette magát „alapítónőnek”. Sokféle külső teendője ellenére mély lelki életet élt, napjai mégis telve voltak fájdalommal és súlyos lelki megpróbáltatásokkal: elsősorban a lelki szárazság és a hitellenes kísértések gyötörték.

Utolsó éveit, főképp az 1637. esztendő nagyon fájdalmas volt számára. De mindig volt hozzá ereje, hogy uralkodjék belső félelmein, és a legbizalmasabb nővértársakon kívül más nem is sejtette, hogy mennyit szenved belül. A többiek számára mindig a kedves, állandóan megtalálható és fölkereshető anya volt.

Egészsége lassan fölmondta a szolgálatot. Sok-sok utazása egyikén megbetegedett, és 1641. december 8-án Moulins-ban lévő házukban ágynak dőlt. Tüdő- és mellhártyagyulladás lépett föl, és hosszú, nehéz haláltusa után december 13-án meghalt. 1751. augusztus 21-én boldoggá, 1767. július 16-án szentté avatták. Ünnepe két év múlva, 1769-ben fölvetették a római naptárba, augusztus 21-re. 1969-ben áthelyezték decemberre, de Szent Lúcia ünnepe miatt nem a halála napjára, hanem 12-ére.

Istenünk, ki Szent Johanna Franciskát különböző életformákban ragyogó érdemekkel ékesítetted, kérünk, engedd az ő közbenjárására, hogy hűségesen járjuk hivatásunk útját, és szüntelenül a világosság példaképei legyünk!

Hirdetés

Véradás 2014. január 5. vasárnap

VÉRADÁS

Istenként dönthetsz élet és halál felett,
Egy sápadt beteg várja ítéletedet,
Add kezed, s véredből ossz meg egy keveset,
Pazar ajándékot nyújtasz át: egy életet!

Gyöngé betegek és súlyos sebesültek
Hirtelen halálos veszélybe kerültek,
Szülőanyák, gyermekek, ifjak, s öregek,
Vér kell, hogy a véstől megmeneküljenek!

A vér nem a Halál győzelmi itala,
Ha tombol a csata, szól ágyú zord dala,
A vér a testnek száguldó folyója,
Élet fenntartója, világ mozgatója!

Emberként dönthetsz élet és halál felett,
Egy ember sorsáról hozol ítéletet,
Add kezed, s véredből ossz meg egy keveset,
Feltámasztod társad és élni engeded!
Komoly teted drága, ékes teremtménye:
Élet, emberiség, testvériség, béke.

Boros György

Mese (nem csak gyerekeknek...)

A NAPKELETI BÖLCSEK

Karácsony táján mindig előkerül az az evangéliumi rész, amikor a napkeleti bölcsek, ezek a titokzatos vándorok, meglátják a betlehemi csillagot, és elindulnak, követik Betlehembe. A templomokban úgy is megemlékeznek róluk, hogy kiállítják a szobraikat a jászol mellé. Ott állnak, az egyiknek a kezében az arany, másiknál a tömjén, a harmadiknál a mirha.

Kik is lehetnek ezek a királyok vagy napkeleti bölcsek, nem tudjuk pontosan. De talán az egyik, a Gáspár, az egy olyan király lehetett, akinek minden kívánságát teljesítették, akinek az akaratát udvari emberek százai, ezrei lesték. Hogyha éppen zenére támadt kedve, akkor az udvarmester már intett is, jött a zenekar, húzta a talpalávalót. Amikor látták, hogy Gáspár királynak a figyelme ellankad,

már kevésbé örül ennek a zenének, akkor ismét egy intésbe került és lecsérélték az együttést, jött egy másik, másféle muzsikával. Ha Gáspár királynak focizni támadt kedve, már elő is állt a nemzeti válogatott, és ő is játszhatott. Persze meg volt hagyva mindenkinek, hogy itt ma csak Gáspár királynak szabad gólt löni, úgyhogy az ellenfél játékosai is neki passzolták a labdát, és azt vette észre, hogy ha a kapura rúg, akkor a kapus direkt a másik irányba vetődik, nehogy véletlenül kifogja az ő lövését. Így bizony hamar unalmassá vált az élet.

Ahogy teltek-múltak a hónapok és az évek, Gáspár király elveszítette a kedvét. Nem telt már öröme sem a zenehallgatásban, sem a sportban, hanem csak ült a trónteremben és kedvetlenül nézett maga elé. Pedig az udvari emberek változatlanul megpróbálták kitalálni mindenféle szándékát. Gáspárban pedig lassan megérlelődött az elhatározás, hogy világgá megy és új életet kezd. Egyik este, amikor már mindenki aludni tért, kinézett a trónterem ablakán, s meglátta a csillagot az ég alján. Azt gondolta, ez alkalmas idő arra, hogy útra keljen. Lepedőket csomózott össze, leeresztette az ablakból, egészen a földig ért a vége, majd fogta magát, s lemászott rajta. Odalent nyakába vette a vándortarisznyáját, és elindult a csillag nyomában.

A második napkeleti bölcset, aki a jászol mellett áll, úgy hívjuk, Menyhért király. Ez a Menyhért talán egy híres orvos volt. Egy orvos, aki sokféle betegséget ismert, és nagyon sok beteget meggyógyított. Jöttek hozzá az emberek, és nem is kért sok pénzt a gyógyításért, csak annyit, amiből a legszükségesebbekre futotta. Örömmel, szívességből gyógyította az embereket. De hiába híres orvos valaki, vannak olyan betegségek, szenvedések, amiken még ő sem tud segíteni. Ez volt neki a legnehezebb: látnia azt, hogy emberek szenvednek, s hiába szedi össze minden tudományát, képtelen rajtuk segíteni. Arra vágyott, milyen jó lenne, ha találna egy tudós könyvet vagy egy bölcs embert, akitől megkérdezhetné, hogy miért is szenved az ember a földön. Ekkortájt látta meg egyik este ő is a csillagot. Könyveiben olvasott róla, hogy amikor ez a csillag megjelenik, egy nagy királyhoz vezet a vándorokat, akik követésére vállalkoznak, s arra gondolt, hogy talán ez a király majd válaszolni tud a kérdésére.

A harmadik: Boldizsár. Boldizsár arca fekete. Úgy is hívjuk, hogy a szerecsen király. Valahonnan messziről, talán Afrikából jött. Ki is lehetett ő? Talán egy olyan király volt, akinek megtetszett egy szomszédos ország királylánya, és feleségül szeretne volna venni. A királylány apja kihirdette, hogy jöjjenek a kérők, álljanak hosszú sorba, és aki megtetszik az ő lányának, annak adja a kezét. Úgyhogy Boldizsár is fölтарыsznyázott, és elment, beállt a kérők sorába, de azt látta, hogy mindegyik kérő szomorú arccal bandukol ki a trónteremből, úgy látszik, hogy a királylány nagyon válogatós lehetett. Amikor ő is bekopogott a trónterem ajtaján, és megállt a királylány előtt, elámult annak ragyogó szépsége láttán. De a gyönyörű lány ráemelte a tekintetét, és kinevette őt.

- Te meg mit keresel itt, te kormos képű? - kérdezte. - Csak nem gondolod, hogy hozzád megyek feleségül? Eredj innét, keress egy csillagot, mosd meg a fényében az arcodat, és hogyha a csillagfénytől hófehérré válik a bőröd, akkor gyere vissza! Akkor talán hozzád megyek. Boldizsár erősen elhatározta, hogy ő csak azért is elveszi ezt a királylányt. Nehéznek találta a feladatot, de arra gondolt, hogy nehéz-

nehéz, de talán mégsem lehetetlen. Este, amikor feljött a hold és a csillagok, egészen az ég alján meglátta a betlehemi csillagot. Nem tudta, honnan került elő, merre tart, de azt látta, hogy alacsonyan halad. Nagyon megörült.

- Ezt nyakon csípem - határozta el. Vette a királyi lepkehálóját, és elindult a palotából a csillagot követve. A három király találkozott egy útkereszteződésnél, ahol elmesélték egymásnak, hogy ki miért indult útnak. Majd Menyhért, az orvos így szólt:

- Nem tudom, hogy ti megtaláljátok-e, amit kerestek, mert ez a csillag egy királyhoz vezet, de talán ő orvosolni tudja a ti nehézségeiteket, bajaitokat is, úgyhogy, azt javaslom, menjünk tovább együtt.

Így közösen folytatták útjukat. Mentek-mentek, falvakon, városokon keresztül, míg végül elérkeztek egy barlanghoz. A barlangban ott állt a jászol szalmával bélelten, és a szalmán ott feküdt a kisgyermek, Jézus, mellette Mária és József. A bölcsek köszöntötték őket, s megkérték Máriát, hadd vessenek egy pillantást a kis újszülöttre.

Miközben a gyermeket nézték, Gáspár király arra gondolt, hogy ez a kisbaba mennyire fázhat, hiszen itt hideg van, csak egy ökör meg egy szamár áll körülötte, azok fújják rá a párát, azzal próbálják melengetni. Eszébe jutott, hogy a királyi palástját levehetné és ráteríthetné. Meg is tette, és ekkor hirtelen megvilágosodott előtte, hogy miért volt ő eddig boldogtalan és kedvetlen. Bizony azért, mert mindenki az ő akaratát, az ő kívánságát leste, és mindenki neki akart szolgálni. Neki játszottak a zenészek, a sportolók, de arra nem volt már lehetősége, hogy ő ajándékozzon meg másokat. Hirtelen megérezte azt, hogy ajándékot adni másnak, ez ad értelmet és örömet az embernek. Elhatározta, hogy visszatér az országába, és ezt fogja gyakorolni.

Menyhért király pedig, ahogy nézte a jászol mellett a kicsit, arra gondolt, hogy ez a kisgyerek is felnő egyszer. És mintegy látomásként megjelent neki, hogy ez a kisgyerek, már felnőttként, szintén szenvedni fog, mert az emberek majd keresztre feszítik. De a szenvedése nem lesz fölösleges, mert ezáltal ennek a kisgyereknek az apja, aki maga az Isten, meggyógyítja minden ember szenvedését. Menyhért egyszerre megnyugodott. Tudta, hogy néhány nap múlva visszatér a szegényei közé, gyógyítani őket, de már nemcsak orvosságot ad nekik, hanem el tudja nekik mondani, hogy van valaki, aki azoknak a szenvedéseknek a titkát is ismeri és gyógyítja, amiken ő nem tud segíteni.

Végül a harmadik, Boldizsár, szintén ott állt a jászol mellett, és azt látta, hogy a kisgyerek ránevet. Meghökken.

- Nahát, ilyen fekete az arcom, és mégis mosolyog rám valaki? Így is jó vagyok, így is szeret engem? Akkor nem kell nekem az a királylány.

Találok valaki mást helyette, aki ehhez a kisgyerekhez hasonlóan mosolyogni fog rám. Nem kell nekem csillag meg csillagfény, nem kell nekem az arcomat tisztára mosni, engem így is lehet szeretni! - És hirtelen vidám lett a szíve, és szökdelni lett volna kedve, hogyha nem lett volna olyan méltóságos király.

Kis idő múltán a napkeleti bölcsek hazatértek otthonukba, mindegyik azzal az üzenettel a szívében, amit a jászol mellett kapott az újszülöttől.

Hittanórák és plébániai csoportok 2013/14

Csoport	Időpont	Helyszín	Hitoktató/Felelős
Óvodások I.	Hétfő 17 ⁰⁰	Klubszoba (fsz.)	Hír Katalin
Óvodások II.	Hétfő 18 ⁰⁰	Klubszoba (fsz.)	Hír Katalin
1-2. o.	Hétfő 18 ⁰⁰	Tanácsterem	Kovács Éva
Elsőáldozók	Hétfő 17 ⁰⁰	„Táborhegy” (II. em.)	Róbert atya
Felső tagozat	Kedd 17 ⁰⁰	„Táborhegy” (II. em.)	Róbert atya
Középsikolások	Kedd 18 ⁴⁵	Táborhegy (II. em.)	Tibor atya
Felnőtt bbliaóra	Kedd 18 ³⁰	Klubszoba (fsz.)	Róbert atya
Szentségi felkészítés felnőtteknek	Péntek 19 ⁰⁰	Táborhegy (II. em.)	Róbert atya
Hitbeli elmélyítés felnőtteknek	Hétfő 19 ⁰⁰ (kéthetente)	Tanácsterem (I. em.)	Tibor atya
Ministránsok felkészítése	Péntek 17 ⁰⁰ (kéthetente)	Klubszoba	Tibor atya
Ifjúsági gitáros énekkari próba	Vasárnap 10 ¹⁵	Tanácsterem (I. em.)	Czinegené V. M. (Maci)
Felnőtt kóruspróba	Péntek 18 ³⁰ - 20 ³⁰	Tanácsterem (I. em.)	Rajkainé M. Katalin
Imacsoport	Hónap 2. és 4. szerdája 19 ⁰⁰	Klubszoba	Lányi Enikő
Nyugdíjas klub	Hónap 2. csütörtök 14 ⁰⁰ -16 ⁰⁰	Tanácsterem	Boós Klára
Rózsafüzér	Hónap 1. vasárnapja 17 ³⁰	Templom	Boós Klára
Csendes szentségimádás	Hónap 1. csütörtök 17 ⁰⁰ -18 ⁰⁰	Templom	J. Kr.
Gitáros szentségimádás	Hónap 3. vasárnapja 17 ⁰⁰ -18 ⁰⁰	Templom	Lányi Enikő

VÁRUNK TÉGED IS!!!

Várjuk észrevételeiket és javaslatukat!

Kiadja: Angyalföldi Szent László Plébánia 1139 Bp. Béke tér 1/a. Tel.:3-400-666

Nyomdai munkák: monobit nyomdaipari Kft. web: www.monobit.hu

Kapcsolat: 20/775-2797 (Tibor atya), 30/231-4355 (dr. Szolnoki János), 20/427-2949 (Czinege Attila)
web, e-mail, facebook: beketer.ghost.hu, bekehr@gmail.com, facebook.com/beketer.szentlaszlo

Információs lista: szentlaszlo@lists.ghost.hu

A lista honlapja: <http://lists.ghost.hu/mailman/listinfo/szentlaszlo>